

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 68/2025-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tost/14/2024 z 25. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**
2. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e .**
3. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. novembra 2024 (doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 10. decembra 2024, pozn.) domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Tost/14/2024 z 25. septembra 2024. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ taktiež ústavný súd požiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým a) najvyššiemu súdu prikáže, aby sa dočasne zdržal vykonávania napadnutého uznesenia; b) Špecializovanému trestnému súdu prikáže, aby sa dočasne zdržal oprávnenia, ktoré mu vyplýva z napadnutého uznesenia, najmä aby sa zdržal akéhokoľvek konania a nenariadil termín hlavného pojednávania a v prípade, ak termín hlavného pojednávania už nariadil, aby nezačal hlavné pojednávanie a neotvoril hlavné pojednávanie; c) najvyššiemu súdu prikáže, aby o sťažnosti sťažovateľa z 10. apríla 2024 rozhodli sudcovia senátu 3Tost.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal 17. mája 2022 na Špecializovanom trestnom súde prvú obžalobu na sťažovateľa pre skutok uvedený v obžalobe, ktorý bol kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a ako prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona. Špecializovaný trestný súd o tejto obžalobe rozhodol uznesením sp. zn. 12T/7/2022 z 9. septembra 2022 tak, že ju podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku odmietol a vec vrátil prokurátorovi úradu špeciálnej prokuratúry. Proti tomuto uzneseniu Špecializovaného trestného súdu podal prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol v senáte 3Tost (v zložení JUDr. Kostolanská – predsedníčka senátu, JUDr. Kaňa a JUDr. Krč-Šebera – členovia senátu) uznesením sp. zn. 3Tost/16/2022 z 9. novembra 2022 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

3. Po vrátení veci prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry podal 27. októbra 2023 na Špecializovanom trestnom súde druhú obžalobu na sťažovateľa pre skutok uvedený v obžalobe, ktorý bol kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a ako prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona. Špecializovaný trestný súd o tejto obžalobe rozhodol uznesením sp. zn. 12T/9/2023 z 2. apríla 2024 tak, že ju podľa § 241 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku prijal. Proti tomuto uzneseniu Špecializovaného trestného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol v senáte 1Tost (v zložení JUDr. Príbelský – predseda senátu, JUDr. Bargel a JUDr. Klemanič – členovia senátu) napadnutým uznesením z 25. septembra 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou nenapáda samotné dôvody, na základe ktorých najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa. Porušenie označených práv sťažovateľ vidí v tom, že o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 2. apríla 2024 (ktorým Špecializovaný trestný súd prijal druhú obžalobu na sťažovateľa, pozn.) rozhodoval najvyšší súd v senáte 1Tost, a to hoci o skoršej sťažnosti prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 9. septembra 2022 (ktorým Špecializovaný trestný súd rozhodol o odmietnutí prvej obžaloby na sťažovateľa a vrátení veci prokurátorovi úradu špeciálnej prokuratúry, pozn.) rozhodol najvyšší súd v senáte 3Tost. Podľa názoru sťažovateľa z čl. XV ods. 1 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2024 (ďalej len „rozvrh práce najvyššieho súdu“) vyplýva, že o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 2. apríla 2024 (ktorým Špecializovaný trestný súd prijal druhú obžalobu na sťažovateľa, pozn.) nemal rozhodovať senát najvyššieho súdu 1Tost, ale ako o veci opätovne predloženej najvyššiemu súdu o nej mal rozhodovať senát najvyššieho súdu 3Tost.

5. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že v prípade, ak najvyšší súd v danom čase zastával názor, že na vec nemožno aplikovať čl. XV ods. 1 rozvrhu práce najvyššieho súdu, tak najvyššiemu súdu nič nebránilo v tom, aby na vec sťažovateľa aplikoval čl. IV ods. 4 písm. b) rozvrhu práce najvyššieho súdu, podľa ktorého vec opätovne predloženú najvyššiemu súdu je potrebné predložiť senátu, v ktorom je zaradená väčšina členov pôvodného senátu. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje

na to, že keďže v čase predloženia sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 2. apríla 2024 (ktorým Špecializovaný trestný súd prijal druhú obžalobu na sťažovateľa, pozn.) bola väčšina členov pôvodného senátu 3Tost naďalej členmi senátu 3Tost (v zložení JUDr. Kostolanská, JUDr. Kaňa a JUDr. Šutka), mala byť jeho vec predložená na rozhodnutie senátu najvyššieho súdu 3Tost.

6. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ konštatuje, že podľa jeho názoru neboli splnené zákonné podmienky na zmenu jeho zákonného sudcu (senátu), a preto išlo o svojvoľnú a arbitrárnu zmenu s dôsledkom porušenia označených práv sťažovateľa.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na čl. XV ods. 1 rozvrhu práce najvyššieho súdu, ktorý stanovuje: „*Trestná vec, ktorá bola opätovne predložená najvyššiemu súdu (i) na rozhodnutie o odvolaní po tom, ako najvyšší súd už rozhodol o odvolaní alebo dovolaní zrušením skoršieho rozsudku a vrátením veci súdu prvého stupňa alebo o sťažnosti zrušením skoršieho uznesenia, ktorým sa malo trestné stíhanie skončiť alebo ktorým bola obžaloba odmietnutá a vec vrátená prokurátorovi, (ii) a na rozhodnutie o sťažnosti po tom, ako najvyšší súd už rozhodol o sťažnosti podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku alebo podľa § 194 ods. 3 Trestného poriadku, sa prideliť tomu istému senátu, bez ohľadu na jeho číselné označenie, ktorý rozhodoval vo veci naposledy, a to aj v prípade, ak je nápad vecí do tohto senátu zastavený. Ak takého senátu niet, hoci*

aj v dôsledku zmeny v personálnom zložení senátov trestnoprávneho kolégia, vec sa prideli podľa čl. IV ods. 4 písm. a) až c) rozvrhu práce.“

11. Podporne sťažovateľ v ústavnej sťažnosti taktiež poukazuje na čl. IV ods. 4 písm. b) rozvrhu práce najvyššieho súdu, podľa ktorého *«Ak nie je ďalej pre agendu niektorého kolégia ustanovené inak, vec, ktorá bola opätovne predložená na rozhodnutie najvyššiemu súdu v dôsledku zrušenia jeho rozhodnutia Ústavným súdom Slovenskej republiky alebo po tom, ako najvyšší súd vec vrátil bez rozhodnutia (vec vybavil „inak“) alebo rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, sa prideli senátu, ktorý vec vrátil alebo vo veci rozhodoval naposledy, a to aj v prípade, ak je nápad vecí do tohto senátu zastavený. Ak takého senátu niet, vec sa prideli senátu, v ktorom je zaradená väčšina členov pôvodného senátu.»*

12. Podľa názoru sťažovateľa z čl. XV ods. 1 rozvrhu práce najvyššieho súdu, resp. subsidiárne z čl. IV ods. 4 písm. b) rozvrhu práce najvyššieho súdu vyplýva, že o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 2. apríla 2024 (ktorým Špecializovaný trestný súd prijal druhú obžalobu na sťažovateľa, pozn.) nemal rozhodovať senát najvyššieho súdu 1Tost, ale keďže išlo o vec opätovne predloženú na rozhodnutie najvyššiemu súdu, mal o nej rozhodovať senát najvyššieho súdu 3Tost.

13. Ústavný súd konštatuje, že s názorom sťažovateľa, že z označených ustanovení rozvrhu práce najvyššieho súdu vyplýva nutnosť predloženia jeho sťažnosti na rozhodnutie senátu najvyššieho súdu 3Tost, sa nemožno stotožniť, keďže základná premisa, na ktorej je tento názor sťažovateľa založený (a to že rozhodovanie o predmetnej sťažnosti sťažovateľa možno považovať za vec opätovne predloženú najvyššiemu súdu na rozhodnutie), nie je správna.

14. V tejto súvislosti je podstatnou skutočnosť, že v rámci rozhodovania o prvej obžalobe na sťažovateľa najvyšší súd uznesením z 9. novembra 2022 zamietol sťažnosť prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 9. septembra 2022, ktorým bola prvá obžaloba na sťažovateľa odmietnutá a vec (ktorá bola na Špecializovanom trestnom súde vedená pod sp. zn. 12T/7/2022) bola vrátená prokurátorovi úradu špeciálnej prokuratúry. Z uvedeného vyplýva, že na základe uznesenia Špecializovaného trestného súdu z 9. septembra v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 9. novembra 2022 bolo konanie o predmetnej trestnej veci na všeobecných súdoch ukončené a trestná vec sťažovateľa sa vrátila do prípravného konania. Následne po opätovnom podaní obžaloby na sťažovateľa bola trestná vec sťažovateľa zapísaná ako nová vec na Špecializovanom trestnom súde pod novou spisovou značkou (sp. zn. 12T/9/2023). Inak povedané, z pohľadu najvyššieho súdu rozhodovanie o predmetnej sťažnosti sťažovateľa nemožno považovať za vec opätovne predloženú najvyššiemu súdu, keďže toto rozhodovanie sa netýka prvej obžaloby na sťažovateľa, o ktorej sa na Špecializovanom trestnom súde konalo pod sp. zn. 12T/7/2022 (a konanie o tejto prvej obžalobe skončilo jej odmietnutím), ale sa týka druhej obžaloby na sťažovateľa, o ktorej sa na Špecializovanom trestnom súde koná pod sp. zn. 12T/9/2023.

15. Je pritom samozrejmé, že o úplne inú situáciu by išlo v prípade, ak by najvyšší súd uznesením z 9. novembra 2022 rozhodol opačne, ako reálne rozhodol, teda ak by sťažnosti prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu z 9. septembra 2022 (ktorým bola prvá obžaloba na sťažovateľa odmietnutá a vec bola vrátená prokurátorovi úradu špeciálnej prokuratúry) vyhovel, pričom by zrušil predmetné uznesenie

Špecializovaného trestného súdu z 9. septembra 2022 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ak by totiž nastala takáto situácia, pričom Špecializovaný trestný súd by už následne rozhodol o prijatí prvej obžaloby na sťažovateľa, proti čomu by následne sťažovateľ podal sťažnosť, v takom prípade by následne najvyšší súd už musel postupovať podľa čl. XV ods. 1 rozvrhu práce najvyššieho súdu, a teda rozhodovanie o takejto sťažnosti sťažovateľa by muselo byť predložené na rozhodnutie senátu najvyššieho súdu 3Tost, ktorý už v danej veci (t. j. v rámci konania o prvej obžalobe na sťažovateľa) už raz rozhodoval uznesením z 9. novembra 2022.

16. Zo samotného znenia čl. XV ods. 1 rozvrhu práce najvyššieho súdu, ktorého aplikácie sa sťažovateľ domáha, je pritom zrejmé, že pokiaľ ide o rozhodovanie najvyššieho súdu o sťažnosti proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o prijatí/odmietnutí obžaloby, tak v zmysle tohto ustanovenia o opätovné predloženie tej istej veci najvyššiemu súdu na rozhodnutie ide výhradne v prípade, ak najvyšší súd už skôr v tej istej veci (na základe sťažnosti prokurátora proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o odmietnutí obžaloby) rozhodol o zrušení skoršieho uznesenia Špecializovaného trestného súdu, ktorým obžalobu odmietol. A teda zo samotného znenia čl. XV ods. 1 rozvrhu práce najvyššieho súdu možno vyvodiť, že o opätovné predloženie tej istej veci najvyššiemu súdu na rozhodnutie nejde v prípade, resp. požiadavka rozhodovania toho istého senátu najvyššieho súdu v zmysle čl. XV ods. 1 rozvrhu práce najvyššieho súdu sa netýka situácie (v ktorej sa nachádza aj sťažovateľ, pozn.), keď v minulosti senát najvyššieho súdu zamietol sťažnosť prokurátora proti prvostupňovému uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o odmietnutí obžaloby, v dôsledku čoho sa toto prvostupňové uznesenie Špecializovaného trestného súdu stalo právoplatným.

17. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd teda dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 3 výroku tohto uznesenia).

III.

K návrhu na odklad vykonateľnosti

18. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

19. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

20. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako vyplýva z predchádzajúcich bodov časti II odôvodnenia tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené § 129 zákona o ústavnom súde na odloženie

vykonateľnosti napadnutého uznesenia, a preto ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

IV.

K návrhu na vydanie dočasného opatrenia

21. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým a) najvyššiemu súdu prikáže, aby sa dočasne zdržal vykonávania napadnutého uznesenia; b) Špecializovanému trestnému súdu prikáže, aby sa dočasne zdržal oprávnenia, ktoré mu vyplýva z napadnutého uznesenia, najmä aby sa zdržal akéhokoľvek konania a nenariadil termín hlavného pojednávania a v prípade, ak termín hlavného pojednávania už nariadil, aby nezačal hlavné pojednávanie a neotvoril hlavné pojednávanie; c) najvyššiemu súdu prikáže, aby o sťažnosti sťažovateľa z 10. apríla 2024 rozhodli sudcovia senátu 3Tost.

22. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

23. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na vydanie dočasného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako vyplýva z časti II odôvodnenia tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené v § 130 zákona o ústavnom súde na vydanie dočasného opatrenia, a preto ústavný súd návrhu na vydanie dočasného opatrenia nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu